

Diamant Printre Pietre

În următoarea oră, Thorn a fumat în lanț și a băut mult, blonda fiind cusută de fiecare gând al său. Simpla idee a unui viitor cu ea era suficientă pentru a-l liniști, suficientă pentru a-i alina durerea și ceea ce până atunci părea a fi veșnica lui neliniște. Clipe din timpul petrecut împreună continuau să-i fugă prin minte, dându-i un sentiment plăcut de dor împletit cu pace.

Cu nici 46 de ore înainte de întâlnirea cu Diana, ateriza pe pământ românesc pentru prima dată după mai bine de trei ani. Numai experiența trecerii vămii a fost suficientă pentru a-l face să numere zilele până la zborul înapoi spre State. Sentimentul pe care l-a avut de îndată ce a pus piciorul în interiorul aeroportului nu a fost deloc nou – un amestec de neliniște și repulsie, bine înrădăcinat în realitatea dominată de tot felul de vagabonzi.

Cele peste 20 de luni de vară petrecute în țară au fost suficiente pentru ca Thorn să se familiarizeze cu fauna autohtonă, de la vagabonzii gălăgioși din partea de nord a orașului, până la milionarii de carton care își etalau averile de peste noapte în moduri care sfidau întruchiparea prostului gust. De asemenea, era obișnuit cu fenomenul *cocalar*, chiar dacă nu-și amintea cuvântul înainte ca Diana să-l fi menționat – avortoni cu barbă

sau cu tatuaje ori, cea mai letală combinație, cu ambele însemne ale *bărbatului modern*. Thorn se referea la astfel de grobieni pur și simplu ca *bărbițe*.

Un grup de băștinași a început să-l huiduie și să-i arate degetul lui și echipei sale chiar din momentul în care au trecut de vamă. Acest comportament era o tradiție națională care nu l-a surprins pe Thorn. Mulți români nu se sfiau să-și exprime în public aversiunea față de militari.

Cei mai mulți dintre ei simțeau un puternic dispreț chiar și față de propriile trupe externe, considerând plata abia decentă a Armatei ca fiind *lipsită de merit*. *Nu a mai fost un război pe aici de peste 70 de ani. De ce să mai plătim pentru Armată? Vagabonzii sunt plătiți să nu facă nimic*. Sunt doar câteva dintre nemulțumirile pe care mulți localnici le aveau legate de climatul socio-politic.

Reducerile finanțării militare și a veniturilor militarilor, în special a pensiilor militare, au fost de-a lungul timpului rezoluții comune ale unui număr mare de socialiști locali. Aceștia găsiseră o denumire distinctivă pentru astfel de beneficii *ne-meritate*, politicienii, magistrații, diplomații și ofițerii fiind îndreptățiți la ceea ce comuniștii autohtoni disprețuiau și numeau *pensie specială*.

În cazul Armatei, acest beneficiu era oferit de către Guvern drept compensație pentru ceea ce ofițerii fuseseră obligați să sacrifice de-a lungul anilor de serviciu: dreptul la exprimare politică, dreptul la grevă și dreptul de a avea mai multe surse de venit fiind doar câteva dintre libertățile pierdute în momentul în care ofițerul depunea jurământul.

Starea constantă de tensiune, riscul veșnic de a fi trimis să-ți verși mațele pentru o țară a cărei majoritate a cetățenilor nu te considera demn de salariul tău și pregătirea aproape inumană veneau, de asemenea, la pachet cu slujba.

Steagurile SUA și NATO de pe uniformele americanilor au reușit să stârnească și mai mult furia românilor. Dacă exista ceva ce localnicii disprețuiau chiar mai mult decât veniturile *inegale* și *nemeritate* ale militarilor, în ochii lor un simbol profanator al capitalismului, *ciuma* care le zguduia până în măduva oaselor rădăcinile și afinitățile profund comuniste, acel ceva era America însăși. Statele Unite erau privite pe plan local drept o putere imperialistă, prezentă în zonă doar pentru a *exploata* România ca teatru de operațiuni și pentru a sărăci țara (de ce anume o sărăceau, nimeni nu știa exact).

— Înapoi în Iad, nenorociților! a strigat o *bărbiță* din mulțimea de pasageri transformați pentru scurt timp în protestatari.

— Viermilor! Ucigași de copii! a urmat un hipster, undeva între un bărbat și o femeie. Sexul era incert, iar Thorn nu s-a oprit să studieze exponatul neidentificat, probabil o formă de viață care alegea să se identifice drept un *locuitor al Pământului*.

Thorn a participat la înmormântarea bunicului său în dimineața următoare, iar la prânz a ieșit la o plimbare în parcul de lângă vechiul său apartament. Obișnuia să locuiască la mai puțin de 30 de metri de acesta, vechea sa terasă având vedere directă spre una dintre intrări.

Pilotul se plimba sub soarele amiezii, pe aleile pe care obișnuia să le străbată înainte de plecarea sa în Afghanistan. Lacul din acel parc obișnuia să fie înconjurat de cele mai bune locuri din oraș, restaurante și cluburi, dar acum Thorn nu putea să nu observe că zona se dusesse de râpă.

Tot felul de vagabonzi și curve ocupaseră localurile din jurul lacului, folosindu-și banii câștigați peste noapte pentru a cumpăra apartamentele din apropierea parcului, cea mai scumpă zonă din țară. Mama lui Thorn locuise acolo înainte de a pleca în State, el însuși petrecându-și câteva luni în anii

copilăriei, cu mult înainte ca milionarii de carton să transforme cartierul într-un popas pentru penalii care *munceau din greu* în drumul lor spre închisoare.

Din când în când, tipul pe care unul dintre rezidenții îl cunoștea în Guvern sau Poliție trebuia să coboare din funcție, iar vagabondul din zona de nord trebuia să se obișnuiască cu sifonul și chiftelele din pârnaie. Nu datorită legii și ordinii care înfloreau în țară, ci datorită agendei noului penal aflat în funcție.

Thorn se plimba pe una dintre aleile însoțite când a observat un mic grup adunat în jurul a ceva nedeslușit. Câțiva plozi se distrau de minune, aruncând cu pietre. Thorn nu putea vedea în ce. Tații lor bărboși râdeau, încurajându-i, în timp ce mamele lor tatuate și cu acid în buze se sprijineau pe umerii căzuți ai jumătăților lor mai bune, giboni cu gâtul gros și fruntea îngustă, pe tardele zâmbind la vederea progeniturilor cu părul ras pe părți.

— 100 dacă îl nimeriți în picior! 200 dacă îi zdrobiți capul! a anunțat cel mai gras dintre ei.

În spatele micului grup, un bătrân cocoșat încerca să pună capăt distracției, dar vocea lui era prea fragilă și uzată pentru a străpunge răcnete de bună dispoziție ale părinților.

— Opriți-vă! Nu-l loviți! Nu-l omorâți!

Niciunul dintre gunoaie nu l-a băgat în seamă pe bătrân. Americanul s-a apropiat și putea vedea un cățel rănit, agonizând în noroi, incapabil să își miște măcar două dintre picioare. Bietul câine se agita, se chinuia să se ridice, în timp ce viermii continuau să-l lovească. Plângea, sângerând din rănilor pe care puradeii le împrăștia pe trupul său subnutrit.

Thorn s-a apropiat de plodul care părea să fie liderul grupului. I-a prins încheietura înainte de a arunca piatra ce avea să fie fatală.

— Dă-i drumul.

— Mă strânge tare! a urlat plodul către tatăl său. Mă doare!

— Ia-ți laba de pe copilul meu, cretinule! a țipat tatăl puștiului într-o încercare de a vorbi în engleză. Rahatul mai în vârstă purta și el o freză rasă pe părți, alături de o pereche de mocasini cu firma la vedere.

— Dă-i drumul, a repetat calm americanul, continuând să strângă încheietura plodului, fără să pară că l-ar fi auzit pe grobianul de pe alea.

Plodul a încercat să lovească cățelul în ciuda constrângerii. Thorn i-a răsucit brusc încheietura. I-a smuls piatra și l-a trântit la pământ.

Din anumite motive, niciunul dintre vagabonzii adulți nu a îndrăznit să se apropie de străin. Bărbații îl înjurau și scuipau asfaltul, iar curvele lor amenințau răzbunare. Totuși, niciunul dintre adulți nu a avut curajul să se apropie de Thorn.

Americanul a ridicat cățelul în brațe și l-a scos în afara parcului. O femeie care a fost martoră la incident, dar care nu a avut curajul să intervină, ca atâția alții din jur, l-a ajuns în final din urmă și s-a oferit să cheme o ambulanță. Pilotul i-a dat bani pentru veterinar și i-a lăsat câinele în grijă.

După-amiaza l-a găsit pe Thorn la Clubul de Afaceri Externe, singurul loc din țară care îi plăcea sau cel puțin obișnuia să îi placă. Locul fusese concesionat unui grup de investitori privați, ieșind de sub controlul Ministerului. Clubul fusese o oază de civilizație și valori de modă veche de-a lungul celor 26 de ani în care Thorn a obișnuit să treacă pe acolo, dar acum părea că noii chiriași se străduiau din răspuțeri să transforme locul într-o Nirvana a cocălarilor. Melodiile din anii '70 și '80 fuseseră înlocuite cu techno și rap zgomotos, diplomații străini și familiile lor înlocuiri de *bărbi* cu tatuaje pe post de mâneci și de sugativele lor cu unghii și buze de plastic.

Locul era plin de târfe în căutare de satisfacție și bântuit de copii care țipau cât de tare puteau, alergând peste tot. Thorn și-a ocupat locul obișnuit în partea din dreapta-sus a bazinului, locul în care soarele apunea cel mai târziu, apoi s-a întins în razele înflăcărate. *Trecutul s-a dus... Nu încerca să-l aduci înapoi... Nu-l poți aduce înapoi*, Thorn și-a spus la vederea a două *bărbițe* care își aduceau cocktail-urile Cuba Libre în piscină, în timp ce târfele le săreau peste capete pentru o fotografie.

Pe un șezlong de pe cealaltă parte a piscinei, o târfă cu plastic peste tot, mai puțin între degetele de la picioare, masturba un cocalar sub prosop, în timp ce prietenii lor erau ocupați cu dansul pe rapul ce răsuna dintr-o boxă portabilă.

Nu stai aici... Nu e țara ta, nu e lupta ta. Lasă-i pe ăia care stau aici să facă ceva. Nu te amesteca. Nu începe o luptă care va escalada. Una care îi va băga în Terapie Intensivă și pe tine în arest. Nu merită, Thorn a încercat să se tempereze.

În cele din urmă, cocalarul s-a ridicat. Picioarele sale scurte și groase, în formă de Y, l-au legănat spre bar, erecția lui îndesată fiind vizibilă prin slipul larg de designer. Cocalarul avea mâini scurte, groase și sâni mai mari decât majoritatea fetelor naturale din jur. Femeia de pe șezlongul alăturat a văzut privirea lui Thorn urmărindu-l pe cocalar, americanul încruntându-se în direcția lui.

— Nu a fost întotdeauna așa pe aici...

— Știu... a spus Thorn, întorcându-se spre ea.

Părea că blonda avea în jur de 40 de ani. Arăta sexy în acel bikini negru.

— Ai o istorie cu locul ăsta? a zâmbit tipa.

— Vin aici de 26 de ani, a răspuns Thorn, aprinzându-și o țigară.

— E destul de mult, a zâmbit din nou.

Femeia a continuat să împingă conversația, speranțe de satisfacție arzându-i în ochi.

— Dacă spui tu..., a răspuns Thorn, uitându-se în jur.

— Blonda căreia i-ai tras-o în duș acum o oră... Cum a fost?

— Ai văzut? a întrebat americanul, întorcându-se din nou spre ea.

— Bineînțeles! Pare că ai o viață frumoasă.

— Voi avea când voi pleca din țară.

— Pare că și acum ai. Arăți mișto, ești la piscină într-o zi de marți. Nu trebuie să transpiri într-un birou.

— Și tu ești aici într-o marți.

— Dar eu nu sunt mișto, a zâmbit femeia.

— Nu am spus asta.

— Nici nu ai spus că sunt, a zâmbit încă o dată.

— Acel cuplu de acolo, a spus Thorn, arătând spre doi de la celălalt capăt al piscinei. Și acela... Și cele două de acolo... a continuat el, arătând către fiecare.

— Da...? a întrebat femeia.

— Fetele arată cât de cât decent, dar ăia pe care îi sug arată ca niște eșecuri ambulante. Ce văd la ei? Curvele din zonă sunt chiar atât de înfometate?

— Cam așa ceva. De asemenea, sunt foarte proaste și nu au standarde. Practic, își vând trupurile. Bănci de spermă.

— Credeam că o să-mi spui că vagabonzii au o personalitate extraordinară și un simț al umorului incredibil. Și că le fac pe petardele lor să se simtă speciale, a zâmbit Thorn.

— Uită-te la ei! Care sunt șansele? a râs tipa, luând o înghițitură de Chardonnay. Am întrebat o prietenă despre asta. E frumoasă, dar e căsătorită cu unul dintre ei. Am întrebat-o cum a putut să o facă. A spus că vagabondul nu a fost o muncă grea, în timp ce un tip mișto i-ar fi dat motive de îngrijorare. A spus că ar fi fost suspicioasă tot timpul, bântuită de teama că ar

fi fost înșelată. A spus că măcar cu el se poate relaxa, că nu are de ce să se îngrijoreze. Pur și simplu, pentru că nu sunt atâtea târfe care să se lase întinse de unul ca el. Logica e de rahat, desigur. Cei ca el înșală tot timpul cu echivalentele lor feminine, poate chiar mai mult decât majoritatea bărbaților mișto.

* *
* *

În afara hotelului, ploaia începea să cadă cu putere, primul vânt de toamnă izbind-o de ferestrele înalte. Thorn era între agonie și extaz, undeva între relaxat și amorțit la gândul că în acele clipe Diana era lângă altul. Femei dintre cele mai frumoase continuau să-i treacă prin fața ochilor, răscolindu-i amintiri dintre cele mai plăcute, toate nici măcar o umbră pe lângă cea care tocmai îi lăsase trupul să-și piardă căldura. Avusese nenumărate femei, în nenumărate locuri, dar nu-și putea aminti nici măcar una care să valoreze cel puțin un sfert din jumătatea acesteia. Felul în care arăta, în care ardea, în care mergea și vorbea... Felul în care făcea sex! Femeia era inegalabilă. *Poți să întinzi o armată, și-a spus Thorn, tot nu va fi suficient pentru a trece peste singura care contează cu adevărat.*

În patul acela, cu o furtună care se întetea dincolo de ferestre, amețit de scotch și de transa sa, tânărul locotenent și-a dat în final seama că cea care tocmai plecase de lângă el ar fi putut fi femeia pe care o căutase întotdeauna, care să le facă pe toate celelalte să pară doar o încălzire. Acel diamant printre pietre.

Sunetul telefonului care s-a declanșat în întuneric l-a scos pe pilot din vraja whisky-ului și a fanteziilor. Thorn a înghițit ultima gură de reverie scoțiană și a pus paharul pe noptieră. Zgomotul telefonului fie îi provoca, fie doar îl făcea să conștientizeze o durere de cap usturătoare, nu era sigur.

Carnagiu

— Da...?

— Thorn? s-a auzit o voce răgușită.

— Da.

— Colonelul Davis. Ce naiba faci, James?

— Sunt încă în viață, domnule...

Stânga lui Thorn s-a dus la piept. Umbrea o tăietură undeva între o rană deschisă și o cicatrice.

— Unde ești, James?

— Încă în România.

Și-a întins dreapta spre sticla de whisky de pe noptieră. De data aceasta, nu s-a mai obosit să toarne în pahar.

— Ce dracu' mai cauți aici, puștiule? Credeam că te vei urca în primul avion spre casă. Cu siguranță eu asta voi face când voi termina cu rapoartele astea nenorocite.

— Plec spre Atlanta mâine.

— Bun! Cum e McIntyre?

— Era pe drum încoace. Ieri la prânz. Atunci a fost ultima dată când am vorbit.

— Nu a dat niciun semn de atunci?

— Nu, domnule. Am încercat să-l sun, dar telefonul lui este închis.

— Probabil că e prins până-n gât în toate rahaturile alea de proceduri prin care ne pun să trecem la graniță.

— Da, probabil.

Pieptul începuse să îi ardă și să îl doară din nou.

— Sună-mă când dai de el. Vreau să știu de voi... Să știu că sunteți bine.

— Da, așa voi face.

— Încercă să dormi puțin, James.

Chiar dacă nu-l putea vedea, știa că la celălalt capăt colonelel a schițat un mic zâmbet. Se simțea bine, știind că unul dintre cei mai duri și respectați oameni din NATO ținea suficient

de mult la el și la partenerul său de zbor pentru a se interesa de ei. Fusese acel blestemat de turneu în Afganistan, acei trei ani de iad, care îl aduseseră față în față cu unul dintre puținii oameni pe care ajunsese să îi admire și respecte – colonelul Jim Davis, unul dintre cei mai buni soldați pe care îi cunoscuse vreodată și unul dintre ultimii ofițeri adevărați, de modă veche.

Cel de-al doilea apel a fost cel care a stins cu adevărat vraja whisky-ului și a nopții de până atunci.

— Da?

— James...

— Diana. Ce s-a întâmplat?

Tensiunea i-a câștigat fiecare mușchi. O cunoștea suficient de bine încât să îi simtă starea după voce.

— Îmi pare rău că te-am trezit, dar am avut un nenorocit de accident...

În ciuda vesteii, femeia părea mai mult enervată decât speriată sau rănită.

— Unde ești? Ești bine? a întrebat Thorn, ridicându-se în picioare.

— Da, nu-ți face griji. Sunt bine. Mi-am futut glezna, dar nu-i nimic grav. Încă o pot folosi.

Nu era nicio urmă de durere în vocea ei.

— Unde ești? a repetat Thorn.

— De asta te-am sunat. Un drogat nenorocit mi-a tăiat calea. Au apărut paramedicii și m-au adus la o nenorocită de clinică Santiago. Ce zici de asta? a zâmbit Diana.

— Poți să mergi?

Pilotul se ridicase deja din pat și își căuta hainele.

— Da, ți-am spus, nu e nimic grav, doar o entorsă. Idioșii m-au adus aici pentru că ăsta e protocolul lor cretin. *Aduceți victimele la cel mai apropiat Spital de Urgență.* Chiar dacă victima spune că e bine și vă înjură mamele pe tot drumul până

la rahatul ăsta de loc. Măcar acum pot să-mi încep cercetările. Sunt deja înăuntru, a spus ea în spatele unui zâmbet fragil.

— Ascultă-mă... Ieși de acolo. Acum!

— Imediat ce voi găsi ceva să-i înfund.

— Diana, ieși dracu' afară... Acum.

— Ies în 15 minute, James. Nu-ți face griji, sunt bine, a insistat ea.

— Ce stradă? Thorn i-a urmat imediat.

După câteva secunde, adresa clinicii era afișată pe telefonul său. Acul se afla la opt kilometri de oraș.

— Poftim, a zâmbit Diana.

— Ăla nu e cel mai apropiat spital. Nu vorbi cu nimeni. Așteaptă pe partea cealaltă a străzii.

— Așa voi face, a spus blonda, o mișcare în stânga ei atrăgându-i atenția.

O curvă pe timp de noapte, asistentă medicală pe timp de zi, se apropia de patul ei cu o tavă argintie strălucindu-i în brațe.

— Dar, din păcate, va trebui să vorbesc, a continuat Diana. Niște așa-zise *medicamente* vin spre mine, l-a informat pe Thorn.

Diana a întâmpinat-o pe asistentă:

— I-am spus colegei tale că acest lucru nu va fi necesar. Am cerut niște Ibuprofen acum zece minute, am găsit până la urmă câteva pastile în geantă...

— Este recomandarea doctorului Ivan. Morfină, pentru durere. Vă veți simțiți mai bine imediat, a venit răspunsul asistentei.

— Ți-am spus că nu e nevoie de așa ceva. Sunt în regulă. Mă voi simți mai bine când voi pleca din sărăcia asta de spital.

— Este tratamentul dat de doctor. Și vă rog să vă alegeți cu grijă cuvintele, a replicat petarda.

Vorbele ei, alături de extensiile de păr și de acidul din buze, au dus sângele Dianei la punctul de fierbere. La celălalt capăt, Thorn ieșea deja în furtună.

— Îți bați joc de mine? Cine ești să-mi spui asta? a întrebat-o pe târfă. Se pare că am un circ la care trebuie să particip aici, James. Ne vedem în 15 minute.

— Nu-i lăsa să te atingă. Ieși dracu' de acolo!

Thorn a închis. Nici 30 de secunde mai târziu, 911-le depășea suta. Sub fulgere, Porsche-ul fuma străzile una după alta, motorul răcnind mai tare decât tunetele de deasupra. Cu venele pulsându-i, Thorn a continuat să urce bulevardul în viteză. Nu știa ce-l aștepta la destinație, dar un sentiment familiar începea să i se strecoare încă o dată în minte și trup - setea de luptă îl ardea din nou pe interior.

În scurt timp, Porsche-ul urca pe strada indicată. În față, în ciuda ploii grele, ceva continua să strălucească în întuneric. Încă 20 de metri de-a lungul șanțurilor care dădeau pe afară și Thorn a distins în cele din urmă cuvintele *SANTIAGO CLINIC*, în neon. Străluceau deasupra a două uși din sticlă. Pilotul s-a uitat în jur, dar nu era nici urmă de Diana.

Clipe din discuția lor de pe malul lacului îi stăpâneau mintea, iar pilotul nu a mai așteptat. A deschis torpedoul și a scos un M18. A luat două încercătoare și s-a grăbit afară.

Americanul a urcat scările și a izbit ușile de la intrare. Clinica era aproape pustie. Cele trei asistente de mână a doua, care până atunci bârfeau în spatele recepției, au tresărit îngrozite. În afară de ele, singurele forme de viață din jur erau peștii din interiorul acvariului aflat în mijlocul sălii. Thorn s-a apropiat de recepție, în timp ce asistentele căutau sursa zgomotului.

— Diana Masterson. Unde e?

Petardele păreau nedumerite, chiar speriate. O a patra s-a apropiat în cele din urmă dintr-un colț întunecat. *Alexa, Asistentă-Şefă*, dacă ecusonul ei atârna pe pieptul posesorului de drept.

— Blonda din accident, le-a explicat aceasta subalternelor sale. Este la *Reanimare*. Nu poate primi vizitatori, a continuat în direcția americanului.

Mașele lui Thorn s-au strâns într-un nod fierbinte. Fără să se uite la târfele din față, s-a îndepărtat rapid de teighea. A izbit ușile din spatele recepției și a început să se grăbească în josul holului. Din acel moment, era din nou în mijlocul focului și vânătorii. *Era acasă.*

— Unde dracu' crezi că te duci, cretinule? Întoarce-te! a strigat asistenta-șefă în urma lui.

Ca și cum ar fi acționat după un scenariu bine-repetat, *Alexa* s-a întins sub teighea și a apăsat butonul de panică. Toată clădirea a fost inundată de un zgomot asurzitor, alarma căpătând substanță cu fiecare secundă. În timp ce sirena înghițea clinica, una dintre colegile ei s-a repezit după intrus. Când l-a ajuns din urmă, aceasta a încercat să îl apuce pe Thorn de geacă.

— Oprește-te! a strigat asistenta.

Americanul s-a întors și a doborât-o cu un pumn în bărbie. Thorn a deschis mai multe uși în căutarea secției de *Reanimare*. Cu alarma îngenunchind întreaga clădire, Thorn a presupus că avea mai puțin de două minute până când gardienii aveau să ajungă la fața locului pentru a încerca să-l rețină. Căutând în grabă, pilotul a găsit în cele din urmă un semn pe care scria *Reanimare*. A izbit cu piciorul ușile de sub el. Acestea s-au deschis doar pentru a dezvălui pustietatea din interior. Nu era niciun doctor, niciun pacient în acea cameră mare și întunecată, doar o briză rece care sângera prin ferestrele deschise.

A ieșit în grabă și a deschis încă o ușă în josul holului. Aceasta ducea la niște scări. Nu reușise să urce mai mult de zece, când trei gardieni au apărut în spatele lui. L-au somat să se oprească, dar amenințările lor nu au primit niciun răspuns. Americanul a reușit să ajungă la etajul următor și a izbit ușile. Vagabonzii l-au ajuns în cele din urmă undeva de-a lungul holului îngust. Unul a încercat să-l apuce de umăr, altul să-i ajungă la gât. Thorn l-a doborât pe primul cu un cot în bărbie și i-a rupt mâna celui de-al doilea în aceeași suflare. Și-a izbit piciorul în partea de jos a spatelui vagabondului și l-a trântit la pământ cu o lovitură puternică.

— Încă o mișcare și-ți zbor creierii!

Cel de-al treilea gibbon avea pistolul scos și îndreptat în direcția lui Thorn. Gardianul era în mod evident speriat de moarte, un Glock 17 tremurându-i în mână, aparent fără să-i confere vreo siguranță.

— Mâinile sus... Ține-le la vedere! a bălmăjit vagabondul.

Thorn s-a conformat și a așteptat ca gardianul să se apropie de el. Acesta a făcut-o cu genunchii tremurându-i. Și-a coborât încet pistolul în timp ce se apropia de pilot. Vagabondul a mai făcut doi pași spre american, apoi și-a întins mâna stângă, intenționând să îl percheziționeze pe intrus. Thorn i-a apucat încheietura dreaptă și i-a răsucit-o puternic, rupându-i-o cu o mișcare bruscă. A dat un șut Glock-ului căzut pe podea și i-a stins lumina paznicului cu un uppercut și o lovitură în coaste.

Cu alarma răsunând în continuare, pilotul și-a reluat căutarea la etajul al treilea. Alerga cu degetul pe trăgaciul M18-lui, uitându-se în grabă în interiorul mai multor încăperi de-a lungul coridorului.

În holul de la intrare, progresul lui Thorn era afișat pe ecranele de supraveghere de la recepție.

— Cretinul ăla e încă liber. O să găsească *Reanimarea* de sus! a raportat Alexa într-o stație.

— Ce dracu' vrea? a întrebat o asistentă.

— Își caută curva, n-ai auzit? i-a răspuns șefa, care s-a repezit la telefonul de pe perete și a format în grabă un număr.

— Luca, scoate-o pe nenorocita aia de acolo! Un nebun vine după ea, a ordonat în receptor.

Alarma încă zguduia clădirea, iar celelalte asistente din spatele tejghelei schimbau priviri îngrijorate, în timp ce șefa lor a trântit telefonul înapoi în furcă.

La etaj, Thorn continua să fugă de-a lungul holului. La capătul opus se afla un alt panou pe care scria *Reanimare*. Cu venele pulsându-i și setea de sânge arzându-i gâtul, Thorn a izbit ușile cu piciorul. Geamurile s-au spart în clipa în care s-au izbit de pereți.

Doi vagabonzi în halate de medici și patru asistente erau ocupați în capătul opus, adunați deasupra unei mese de operație. Dacă genele de plastic și unghiile false făceau parte din uniforma asistentelor, barba, tatuajele și frezele rase pe părți păreau să facă parte din cea a medicilor. Vagabonzii și târfele dinăuntru au tresărit din cauza zgomotului. Thorn a intrat în forță, asistentele împrăștiindu-se, țipetele lor acaparând aerul din jur.

— Ieși afară! a strigat un doctor în direcția lui Thorn. Ocupat să injecteze ceva în brațul palid al pacientului ascuns, așa-zisul medic nici nu s-a clintit în momentul în care Thorn a intrat în forță. Alberto, dă-l afară! i-a strigat colegului său.

Cel de-al doilea doctor a luat pistolul care îi atârna de curea și s-a repezit spre intrus. Thorn o putea vedea pe Diana zăcând dezbrăcată pe masa de operație, inertă. Brațele ei erau străpunse de cel puțin trei perfuzii, alături de seringă cu ac lung ținută de medic. A părut ca și cum timpul a stat în loc. Thorn îl putea vedea pe vagabond apropiindu-se de el, dar părea că are tot timpul din lume să se ferească și să contraatace. Era conștient

că asistentele ieșeau în grabă din încăpere și că întăririle medicilor urcau în fugă scările chiar în acel moment. Tot ce își dorea era sânge. Tot ce își dorea să facă era să ucidă un milion dintre ei, dacă era posibil, și tot nu ar fi fost de ajuns pentru a-și potoli setea de răzbunare.

Doctorul ajunsese în cele din urmă la locul în care Thorn înghețase. Ca prin ceață, corpul pilotului a acționat în întregime din instinct, mintea lui fiind acaparată de priveliștea din față. Americanul s-a eschivat și a prins brațul doctorului. L-a rupt din umăr, apoi i-a zdrobit craniul de una din mesele de operație. Doctorul care injecta o substanță în venele Dianei a retras acul și a lovit butonul de panică aflat pe perete. O altă alarmă a înghițit încăperea, sunetul ei devenind insuportabil alături de cel care încă răcnea la parter.

— Mișcă și îi tai gâtul!

Medicul ținea un bisturiu pe jugulara Dianei și un pistol spre Thorn.

— Aruncă arma și stai pe loc! i-a strigat doctorul.

Americanul și-a lăsat M18-le să cadă la podea cu un zgomot surd, răsunător. Ochii lui ardeau în cei ai românului. Respira greu, sângele curgându-i în jeturi fierbinți. Sfidând ordinul vagabondului din fața sa, Thorn a continuat să se apropie de locul în care Diana zăcea inconștientă.

— Încă un pas și îi iau gâtul! a amenințat doctorul.

Thorn nu s-a supus. A continuat să se apropie încet. Încă trei pași. Acum putea să citească ecusonul care atârna de pieptul doctorului – *Luca Ivan, Chirurg-Şef*. Între el și Diana nu mai era acum decât o singură masă de operație, pe care se afla o tavă plină de instrumente chirurgicale. Pilotul a continuat să se apropie.

— E moartă?

— Aproape. Mai are câteva minute până când morfina se amestecă cu Demerolul care e deja în ea. Mișcă și îi tai gâtul chiar acum.

— O să-ți scot ochii, o să te bat în cuie... *Și o să te ard de viu.*

— Să te văd, cretinule, a rânjit românul, ochii lui arătând în spatele lui Thorn.

Patru gârzi se îngrămădeau pe ușa din spatele lui. Doi dintre ei au tras câteva focuri de avertizare în pereți, dar Thorn nu s-a mișcat. A așteptat să fie abordat, lucru care s-a întâmplat aproape imediat. I-a rupt gâtul primului în mai puțin de cinci secunde. L-a doborât pe al doilea și s-a protejat de împușcătura celui de-al treilea cu trupul ultimului. A aruncat cadavrul la pământ și s-a îndreptat spre cel care a tras. S-a ferit de focul acestuia, l-a apucat și i-a rupt brațul, apoi și-a izbit piciorul de genunchiul ultimului paznic. Osul s-a rupt cu un zgomot puternic și sec. Sunetul a fost urmat de cel al cervicalei paznicului, care a crăpat sub smucitura lui Thorn. Aflat la pământ, americanul a întins mâna după M18 și a tras un foc spre doctor, dar glonțul a ajuns cu o bătaie de inimă prea târziu. Și-a ratat ținta cu mai puțin de jumătate de centimetru, românul spărgând ușile de sticlă în graba sa de a părăsi încăperea.

Primul instinct al lui Thorn a fost să îl urmeze și să descarce restul gloanțelor în corpul vagabondului, dar picioarele l-au purtat spre masa de operație. Pe ea, suflarea Dianei se stingea, ochii ei fiind întredeschiși când Thorn a ajuns lângă ea și i-a pus două degete pe jugulară.

— Diana...

Americanul i-a verificat încheietura. Pulsul abia i se putea distinge. Gâtul îi era plin de vânătăi, străbătut de câteva urme roșii. Femeia fusese strangulată. Culoarea începea să i se scurgă din obraji, buzele îi erau mai mult albe. Trei perfuzii îi grăbeau un lichid transparent de-a lungul brațului, morfina

provocându-i o eliberare puternică de histamină, făcându-i venele să se dilate și să se înroșească sub pielea deja palidă. Thorn a apăsât două degete deasupra fiecărui ac, apoi le-a scos.

— Ține-ți ochii deschiși.

Părea că femeia încerca să vorbească, dar era prea sedată pentru a mai putea măcar respira.

– James... a șoptit cu o voce fragilă, luptându-se să rămână conștientă.

— Te scot de aici, doar ține-ți ochii deschiși, a spus Thorn, uitându-se în jur. După ce anume, nu știa.

S-a gândit la un defibrilator, dar nu era niciunul prin preajmă. Apoi s-a uitat după adrenalina, dar nu era niciun dulap, niciun alt loc în care ar fi putut găsi vreun strop.

— Îmi pare rău, James... a șoptit Diana, vocea stingându-i-se, la fel ca lumina din ochi. Știa, a continuat ea către Thorn. James... Joey... Ia-l pe Joey... Te iubesc, James.

Ochii Dianei s-au închis înaintea ca vocea să i se stingă... Și, pe acea masă rece de oțel, la fel a făcut-o și singura femeie pe care James Thorn a iubit-o vreodată.